

Tamara Doneva

Dnevnik gospe Angele

VSAK ČLOVEK MORA IMETI
SVOJO KURO.
BODISI ZATO, KER SAM NIMA JAJC,
BODISI ZATO, DA LAHKO
PO POTREBI ODIDE V KURNIK IN
JI GOVORI O NEIZMERNOSTI
LASTNEGA GENJA.
"avtor"

13. 5.

Po vsem tistem: ... Našel sem dnevnik. Lep, nekoliko preperel dnevnik. Z vonjem po neznanem in preteklosti. Rahlo zamaščen in strahotno vabljev. Dnevnik gospe Angele. Angela pa je že dolgo tega pričela darovati svoje krasno telo cvetju in ostalemu pokopališkemu rastju. V gnojitvene namene, bi rekel kot strokovnjak na tem področju. Zato si bom dovolil in odprl to sveto knjigo. Moram priznati, da mi je malce neprijetno. Tako nekako se mi zdi, kot da bi ji gledal pod krilo. Pod azurno modro krilo v čipke rožastih spodnjic. Vendar me preveč mika, da bi stvar prepustil pozabi. Veliko stvari velikokrat prepustim pozabi. Sebe tudi. Tudi ženo sem prepustil pozabi. Takrat. Že veliko nazaj. To sva storila vzajemno. Ni ne bolelo niti ni skelelo. Bilo je brez barve, vonja in okusa. Ni naju zadelo. Preprosto naju je preplavilo. Ni bila videti nesrečna. Izučila se je za vodoinštalaterko.

Nekaj časa je bilo vzdržno. Sprejemljivo. Nič več ali nič manj. Bilo je kot vse, kar se nama je zadnje čase dogajalo, se nama ponujalo in nama krojilo življenje. Bilo je ugodno in udobno. Bilo je podobno vsemu znanemu, preizkušenemu in varnemu. Bilo je ravno prav mikavno, da ni bilo vznurljivo. Treslo se je nekje na meji med vegetacijo in življenjem. Skratka, povsem najino in domače. Bilo je v predalčkih, ki sva jih melanholično zlagala. Za druge popoln kaos, nama blizu in urejeno.

Vse je bilo zelo urejeno. Delal sem in imel sem denar. Imel sem ga ravno prav in ne preveč. Bil sem vrtnar. Lahko bi temu rekel vrtnar posebne vrste. Vrtnar za posebne usluge. Moji odjemalci so se redko pritoževali. Pravzaprav se niso pritoževali nikoli. Sem ter tja se je pritožil kdo tistih, ki so nekoč poznali moje odjemalce ali so vsaj mislili, da so jih poznali. Vrtnaril sem po grobovih. Nikdar se nisem bal, da bi ostal brez zaposlitve. Ljudje umirajo, pogosto in v velikih količinah. Sam bog ve, zakaj. Meni zadošča, da to ve on in da imam tako trajno zaposlitev. Cvetje na grobovih uspeva zelo dobro. Zemlja je plodna in izdatna. Mrtvo gnoji živo. Vse se preliva in to je poetično. Rad imam poetičnost v svojem življenju. Sem ter tja me zanese in izlijem nekaj verzov med grobove, ki skrbijo za mojo eksistenco. Hvaležen sem jim, ker skrbijo za mojo eksistenco. Tudi sam bom nekoč poskrbel za eksistenco nekoga drugega. Včasih si privoščim prosto popoldne in takrat posedam. Rad posedam doma. Posedam temeljito, marljivo. Ona v teh primerih odide. Ne iz ljubezni ali iz potrebe, da bi mi ustregla. Odide preprosto zato, ker postanem preveč prisoten. Postanem očiten in predmeten. Težko je ignorirati nekoga, ki je očiten in predmeten. Včasih gledam televizijo, takrat sedim na kanapeju. Včasih pa zgolj sedim na stolu in preišlujem. Zgodi se, da sem v takih trenutkih negativno nastrojen. Tega dne sem bil negativno nastrojen. Minila je približno ura, odkar je bila odšla z doma. Vedel sem, da pride nazaj. Vedel sem tudi, da bo to zadnjič. Bil sem vznemirjen, ker nisem vedel, kako je to "zadnjič" videti od blizu.

Sedel sem na robu stola, ko je pozvonilo. Malce sem se gugal. Rad se gugam na stolu. Prijetno je in sprošča. Tako preizkušam svoje ravnotežne spretnosti. Ob zvoku zvonca sem trznil. Samo zamajal sem se in nisem padel s stola. Lahko bi bil padel s stola, ker sem bil na samem robu. Imel sem krasne možnosti, da bi padel s tega zajebanega stola. Dovolj razmajan je bil in uničen. Z vso silo svoje razmajane psihe sem si to želel. In tako malo, čisto malo je manjkalo pa bi lahko padel. Jaz pa nisem. Obsedel sem na tem svojem domačem stolu. Na njegovem vabljivem robu.

Še preden mi je uspelo trzniti z mišico, odpreti usta, reči naprej, je vstopila. Sedla je vsa nežna in bela in se mi zazrla globoko v očesne duplje. Lilije, sem pomislil, njej bi se podale lilije.

"Živio," je reklo njeno telo, ona pa je molčala in še naprej zavzeto paradirala po mojih beločnicah. Položila je roko z dolgimi nohti na moje zapestje. Iz ust se ji je izvil presenečen: "Ahhhhhhh..." Dvignila je roko in jo pričela pozorno ovohavati. Nosnici sta se ji širili in prsi so se ji v skladu z njima dvigovale. Slišalo se je prefinjeno šumenje svilene obleke. Noro sem oboževal šumenje svile. Podobno je drhtenju kostanjevih listov. Kot bi se tanke prosojne kovinske ploščice božale in drgnile v šumenju vetra. Celotno ozračje je postalo svilnato. Prevzelo je podobo krošenj in tenko cingljanje ploščic je dvignilo stene sobe. Sproščene so zanihale okoli stabilnega stola. Nisem vedel, zakaj je to tako. Nisem vedel, zakaj si je naredila svileno obleko. Vedel sem, da je prišla zaradi nečesa. Zaradi tistega.

"Ahhhhhh," je dahnila še enkrat in pogledala v strop.

"Boš sam pobelil stanovanje?" je vprašala in vstala.

"Ne," sem rekel in pobral tenek, dolg las, ki je obležal na preprogi.

"Malo je stvari, ki jih počnem sam, večinoma jih počnejo drugi, jaz pa se vozim zraven," sem dokončal misel in medtem skušal napraviti ljubek, majhen vozlič na najdenem lasu. V bistvu sem blefiral. Všeč mi je bila misel, ki sem jo izrekel. Naslajal sem se nad tem in jo skoz na pol spuščene veke opazoval. Čisto rahlo je mižala, tako rahlo, da sem videl potovanje njenega očesnega zrkla, ki je nemirno begalo sem ter tja. Bilo je povsem navadno in povsem rjavo očesno zrklo.

"Se voziš?" je zamišljeno ponovila in se nagnila skoz okno. Svilena obleka je zaplesala okoli osamelih nog in se nežno nihajoč znova prilepila obnje. Vedela je, da se prilega, in prilegala se je.

"Velika drevesa jedo majhna drevesa," je zašepetala v krošnje mojih kostanjev. Ni zaznala, koliko ljubke banalnosti je s tem spravila med štiri stene. Stene požrejo ogromno banalnosti. Polne so jih, kot so javna stranišča polna grafitov. Stene dobesečno vsrkavajo banalnosti in sčasoma ojačijo. Dobijo novo oblogo, surovo malto ali nekaj takega. Moral bom prebeliti stanovanje.

"Bi začela?" sem nekoliko naveličan vprašal.

"Imaš še pikado?" je hitro vprašala in me resno pogledala. Prožnost rjavih zrkel je nekoliko zatajila in namesto tega so pričela oddajati nekakšno žarenje. Rdeče so se svetila.

"Nekje bi že moral biti, že dolgo ni bil v uporabi," sem rekel.

"Igrajva pikado," je rekla in v očeh sta se prižgala dva mala ogenjčka in se pričela bojevati z labilnimi beločnicami v mojih očeh. To ognjeno me je zvabilo. Dišalo je po fosforju. Zelo lepo mi je, ko diši po fosforju.

Prinesel sem zaprašen pikado. Igrala sva pikado. Igrala sva ga dolgo, zelo dolgo in bila je dobra. Bila je odlična, naravnost sijajna. Sunkovita, vznesena, precizna in nepopustljiva. Bila je kot v rahlem krču. Igrala je, kot bi seksala. S strastjo in odločno. Zibanje skoz dihanje in dihanje skoz zibanje.

Bila je ena boljših ženskih igralk pikada, kar sem jih kdaj videl. Prijela je puščico v roko, jo dolgo časa vrtela med prsti, jo okušala z vseh strani, se pozorno zazrla v na zidu visečo ploščo, skrbno pomerila, zamižala in vrgla. In ko je zamižala, se ji je okoli ust zarisala črta neizmerne ugodja. Orgazmična črta užitka in pohote, ki jo je spremljal dolg in hropeč: "Ahhhhhhhh..."

Zdelo se mi je, da igrava že ure in ure. Roka me je prekleto bolela in bilo mi je zadosti pikada in rekel sem:

"Hej, dosti mi je tega pikada, mar ne bi začela."

"Lahko bi ti jo vrgla naravnost med oči," je zamišljeno rekla in vrtela puščico med prsti z dolgimi nohti. Imela je lepe, dolge nohte. Negovane nohte. Nohte, ki bi jim pustili, da vas grebejo po hrbtnih vretencih, da vam nežno praskljajo kožo, ne do krvi, tik pred njo. Dobro je igrala pikado.

"Lahko," sem zaspano rekel in jo prijel za gleženj. Imela je tenke, prosojne gleženjčke. Popolne in gibke. Zazdeli so se mi neznosno krhki med mojimi prepotenimi pohotnimi rokami, ki so še vedno nekoliko podrhtavale od napornega

pikada. Bili so preveč popolni gležnji. Bili so enako precizni kot njeno igranje pikada. Popolnost brez primere. Sranje, dobro je igrala pikado.

"Lahko," sem ponovil in grobo stisnil.

"Boli," je rekla in sunkoma potegnila nogo k sebi.

"Razen pikada obvladaš še kaj bolj pametnega?" sem malce zlobno vprašal. Nisem hotel biti zloben. Mislim, da je zloba hotela mene. Zato, ker sem jo tako dolgo poznal in sem tako malo vedel o njej.

"Ne vem, kaj je v pikadu neumnega," se je graciozno usedla na stol. Svilena obleka ni marala statike in je besna obvisela v prostoru. Okoli nog ji je začela krožiti muha. Občudovala je gracilnost njenih gležnjev, kot sem to počel malo prej tudi sam, in se utrujena od lepote spustila na vrh njenega čevlja.

"Igram na harmoniko in znam plesti košare," je ponosno rekla in se toplo nasmehnila. Nikoli mi ni igrala na harmoniko in nikoli mi ni spletla košare.

"Zanimivo," sem samo rekel. Mislil pa sem druge stvari.

"In znam," je začela in se zarotniško nagnila k meni, "znam nesti jajca," je šepetaje končala.

"Ah ne," sem bil poln občudovanja in brez drugega.

"Ja, ja," je rekla ne brez ponosa in tolkla z vrhom čevlja po mizi. Muha je zmedeno odrčala. Ta miza mi je bila posebno pri srcu. Bila je zelo stara miza, podedovana in imela je zgodovino. Ni lepo, da nekdo tolče s čevljem po mizi, ki je stara in ima zgodovino.

"Raje imaš mešane kot na oko, ne?" je bolj rekla, kot vprašala, in še preden sem se lahko res odločil, je bilo trikrat slišati puk, puk in puk, in ko je vstala, so pod njo ležala tri jajca. Čisto prava, sveža bela jajca. Bolj podobna gosjim kot kurjim. Bila so videti ljubka na rdeči blazini. Rad imam kontrastno spajanje barv.

"Nenavadno, res nenavadno," sem rekel zavoljo vljudnosti. Veliko stvari me preseneča v življenju, jajca me niso nikoli.

"To je v družini," je skromno rekla in poravnala obleko. Izginila je v kuhinjo in se čez nekaj časa vrnila z mešanimi jajci. Sedla sva za mizo in v napeti tišini jedla. Jedla sva pečena jajca, kot bi šlo za življenje ali smrt. Jedla sva sunkoma in goltajoč. Jedla sva noro in miže. Jedla sva hropeč in dušeč se. Jedla sva pohotno in s strastjo. Jedla sva živalsko in cmokaje. Jedla sva slinasto, da se nama je cedilo okoli ust in ni bilo estetsko. Grabila sva drug pred drugim v stalnem strahu, da ne bi oni drugi dobil več.

Jedla sva in jedla, jajc pa ni in ni hotelo biti konec. Zdelo se je, kot bi se krožnik znova in znova polnil. Iz neke nevidne, nad njim viseče posode, in bolj ko sva jedla, bolj poln se je zdel krožnik in odpel sem si gumb na hlačah, ker sem se bal, da mi počijo. In jajc ni bilo konec. Nihče od naju ni hotel priznati, da ne more več. Nihče ni hotel prvi odložiti vilic. Sonce se je že spuščalo v zaton, okoli oči so se mi pričele nabirati rumene jajčaste meglice in mislil sem, da bom storil konec v krožniku z jajci, ko je pozvonilo.